

Па пріавна коня Карамана,
Киниса си по бѣли друмове.
Нема нищо юнакъ да си стрете,
Нема нищо юнакъ да си стигне.
Кѧ отиде по край слано море,
Острека му дете голо, босо,
Гологлаво, дете голомеше,
До мишки-те въ песокъ запретано,
Дек' си игра со дробни камчина.
Изминало Темишвара Гюро,
Малу замина и вчасъ му текна,
Како ѣ го майка поучило; —
Ког' ке найдишъ, сину, ког' ке стретишъ,
Него за деверъ да го отберишъ. —
Съ повърна Темишвара Гюро
Каи дете, дете Голомеше:
„Добро утро, дете Голомеше!
Идешъ ли да те фатамъ побратимъ,
Побратима по свѣти јованство?
Вая неделя младо ке съ женамъ,
Да ми бидишъ помали девера!“
Накюти съ дете Голомеше:
„Айд' отъ тука, незнаено дея,
Немой съ мене пеза да съ біешъ!
Ак' издигнамъ еденъ студентъ каменъ,
Да те удрамъ мегю две-те очи,
Ке т' испърснатъ очи отъ глава-та!“
Закълна съ Темишвара Гюро:
„Не съ біамъ съ тебе пеза, брате,
Не съ, брате, со тебе шегувамъ,
Тако ми, брате, свѣти Јованство!
И тако ми до четири пости,
Що постиме едношъ во година,
Найтешки пости великови!“
Завѣрува дете Голомеше,
Испаднало одъ студени песокъ.
А що бѣше Темишвара Гюро!
Па го фърли затъ него на коня,
Однесе го на свои дворове,
Отвори му шарени сандѣци: